

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

RECEPT VOOR EEN MOORD

Een komische thriller in drie bedrijven

door

1880

John Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

1997

Nr. 2383

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **RECEPT VOOR EEN MOORD** op te voeren moet de naam van auteur **JOHN VERMEULEN** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1997/0220/012
ISBN 978-90-385-04858

© 1997 Toneelfonds J. Janssens/John Vermeulen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames - 5 heren)

ANTOINE COOLS : Kantoorbediende, dertigplusser, vrouwengek.

DENISE COOLS : Echtgenote van Antoine, snob.

GERARD DE LAET : Boekhouder, dertigplusser, gefrustreerd type.

SYBIL DE LAET : Echtgenote van Gerard, kantoorbediende, wulps.

MAMA : Mevrouw Berquin, moeder van Denise, goed geconserveerde vijftiger.

GUSTA : Schoonmaakster.

LOUIS VERKAMMEN : Huisbewaarder.

VAN AALST : Politiebrigadier, buikig type.

ADRIAANSEN : Kantoorchef, neemt zichzelf heel serieus.

DECOR

Speelt geheel in een der kantoren van een verzekeringsmaatschappij. In dit kantoor twee bureau's met computers en werkende telefoons, een ijskast met frisdrank, wat archiefkasten en een kleine balie.

E E R S T E B E D R I J F

(Verzekeringskantoor. Links en rechts een groot bureau, schuin naar elkaar toe. Op bureaus computerterminals, telefoons, veel rommel. De employé's kijken naar de zaal. In de fond een venster. Naast venster een ijskast met frisdrank. Links en rechts vooraan een deur. Op linkse deur staat het mannetje en vrouwtje symbool van toilet. Rechts achter ook een deur. Links en rechts archiefkast. Rechts vooraan kleine balie om klanten te woord te staan. Rechtse deur bevindt zich vóór balie, langs zaalkant. Antoine zit aan bureau links met hoofd op armen te slapen. Deur rechts achter vliegt met klap open en Gusta komt op met draaiende stofzuiger.)

ANTOINE : *(vliegt overeind, kijkt verdwaasd om zich heen krijgt Gusta in de gaten, springt op, beent naar draad stofzuiger, raapt draad op, legt er demonstratief een knoop in, stofzuiger stopt) Voilà! (gaat weer op plaats zitten)*

GUSTA : *(ongelovig, met knoop in de hand) Da's straf, hoe is dat nu weer mogelijk?*

ANTOINE : Kun je niet ergens anders lawaai gaan maken? Ik heb rust nodig.

GUSTA : *(staat nog altijd aarzelend met draad te spelen) U weet toch dat het bijna negen uur is hè, meneer Cools?*

ANTOINE : Negen uur? Acht uur zeker? *(Kijkt op horloge) Mijn vrouw zat er ook al naast, die heeft me een uur te vroeg uit bed gegooid.*

GUSTA : Zou het niet kunnen dat uw horloge nog op wintertijd staat, meneer Cools? Ze hebben het toch veranderd in 't weekend?

ANTOINE : Zeg dat het niet waar is! Hebben ze weer een uur van mijn tijd gestolen?

GUSTA : In oktober krijgt u het terug, hebben ze beloofd.

ANTOINE : *(draait aan horloge) En Sybil is er nog niet, die zal een uur achteruit gedraaid hebben in plaats van vooruit.*

GUSTA : Mevrouw De Laet draait wat ze wilt, ze is toch niet voor niks de vrouw van meneer de boekhouder zeker?

ANTOINE : Een beetje respect, hé Gusta? Een beetje respect!

GUSTA : *(verongelijkt) Jaja, 't is al goed, ik weet dat de mannen hier geen kwaad woord*

over dat mens willen horen! Zal ik maar ergens anders gaan stofzuigen?

ANTOINE : Dat zou ik zeer appreciëren, Gusta. *(begint op toetsenbord te tikken)*

GUSTA : *(legt stofzuiger neer, komt achter Antoine staan kijkt over zijn schouder naar computerscherm, leest)* Opgewonden drukte ze zich tegen hem aan. Zijn handen streelden hartstochtelijk over haar rug en gingen steeds lager... Waw, meneer Cools, bent u weer aan een nieuw boekje bezig?

ANTOINE : Nee, dit is een brief aan een klant.

GUSTA : Als de baas dat zou weten...

ANTOINE : Ik schrijf alleen maar in mijn vrije tijd en als ik geen zin heb om me met die stomme verzekeringen bezig te houden. En misschien komt er nog eens een bestseller van, dan kunnen ze hier allemaal de pot op! *(tikt verder)*

GERARD : *(op langs deur rechts vooraan, loopt met hand aan zijn buik snel naar deur links vooraan, mompelt)* Mogge, Antoine, mogge Gusta.

GUSTA : Goeie morgen, meneer De Laet. Pruimen gegeten gisteren?

(Gerard zwijgend af langs deur links vooraan)

ANTOINE : *(kijkt op horloge)* Zijn vrouw komt apart, zouden ze weer ambras hebben?

GUSTA : 'k Geloof dat u graag hebt dat die twee ruzie hebben hè, meneer Cools?

ANTOINE : Ging jij nu niet ergens stofzuigen?

GUSTA : Jaja, 'k ben al weg! *(pakt stofzuiger bijeen)* Koffie of thee om tien uur?

ANTOINE : Geen koffie, anders word ik te wakker.

GUSTA : *(sarcastisch)* Groetjes aan mevrouw De Laet, hè, meneer Cools? *(af langs deur rechtsachter)*

ANTOINE : *(aapt Gusta na)* Groetjes aan mevrouw De Laet hé, meneer Cools?

(geluid doorspoelen w.c.)

GERARD : *(op langs deur links vooraan)* Dat ze mij niet meer van pruimen spreken! *(blik op horloge)* Is mijn vrouw er nog niet?

ANTOINE : Jawel, maar ze heeft een beetje overdreven met haar vermageringskuur, je ziet haar niet meer zitten. *(tikt verder)*

GERARD : *(loopt tot bij deur rechts vooraan, opent deur, kijkt snel even naar buiten, sluit deur, doet een beetje steels)* Tonne, ik moet eens een keer serieus met jou praten. *(gaat op rand van rechtse bureau zitten)*

ANTOINE : *(tikt verder, ongeïnteresseerd)* Dus toch ambras gehad?

GERARD : Daar gaat het niet over. De kwestie is... *(loopt naar ijskast)* Wil je wat drinken?

ANTOINE : Geef maar een Spa'tje.

GERARD : *(pakt flesje, opent het, geeft het aan Antoine, pakt zelf ook iets, blijft achter Antoine staan, neemt een slok)* De kwestie is... ik zou iemand willen vermoorden.

ANTOINE : *(was net aan het drinken, proest water uit)* Wablief??

GERARD : Voor jou is dat toch een alledaagse zaak? Je schrijft over niets anders. *(gebaart naar computerscherm)*

ANTOINE : Je houdt me voor de gek, hé?

GERARD : Laten we aannemen dat ik het meen.

ANTOINE : *(draait met stoel om Gerard beter te kunnen aankijken)* Maar in godsnaam, Gerard!

GERARD : Echt waar, ik meen het.

ANTOINE : En WIE zou je dan wel willen vermoorden?

GERARD : Dát wil ik liever voor mezelf houden. *(drinkt flesje leeg, gaat flesje in kist naast ijskast zetten, gaat op rand van rechtse bureau zitten)* Maar ik wil er niet voor in de gevangenis geraken. En daarom heb ik jou nodig.

ANTOINE : Mij!?! *(zenuwachtig, kijkt rond alsof hij er bang voor is dat er iemand meeluistert)*

GERARD : In jouw boekjes vallen er toch op iedere bladzijde vijf doden?

ANTOINE : *(uit de hoogte)* De romans die ik schrijf noemen ze thrillers, meneer. En er valt niet meer dan één dode per bladzijde, de rest is seks.

GERARD : Jaja, het is al goed, je gaat er vast en zeker nog eens de Nobelprijs voor krijgen. *(blik op horloge, blik naar deur links vooraan, gaat zo dicht mogelijk bij Antoine zitten op de rand van diens bureau, buigt zich vertrouwelijk voorover)* De korte inhoud van zo'n verhaal, het recept als het ware, hoe noemen ze dat nu ook weer. *(knipt met de vingers)* Een euh...

ANTOINE : (*ongeduldig*) Een plot, p - l - o - t, plot.

GERARD : Juist. Zou jij voor mij eens een keer zo'n moordplot kunnen maken?

ANTOINE : Alsjeblief zeg, Gerard!

GERARD : Nee, ik meen het. Jij moet voor mij een manier verzinnen om iemand kapot te maken zonder dat ze mij ervoor kunnen pakken.

ANTOINE : Is het iemand die ik ken. Heeft er iemand je iets misdaan?

GERARD : Doe niet zo onnozel, jij schrijft over niks anders.

ANTOINE : Ja, maar dat zijn maar verhaaltjes!

GERARD : Wel, bedenk er dan maar eens eentje speciaal voor mij. En je hoeft het niet voor noppes te doen, ik zal er wel voor betalen als dat het probleem is.

ANTOINE : Maar Gerard, zoiets kan ik toch niet doen?

GERARD : Begin nu niet over je geweten, hé? Ik weet dat je er geen hebt.

ANTOINE : (*verontwaardigd*) En wat wil meneer daar mee zeggen?

GERARD : Ik denk dat je me goed genoeg begrijpt. (*gebaart naar computer*) Een recept voor een perfecte moord, en niet te veel bloed, ik wil geen rommel achteraf.

ANTOINE : (*vouwt resoluut armen overeen*) Geen denken aan. Als je me voor het lapje aan het houden bent dan wil ik er niet intrappen, en als je het echt meent dan speel ik niet mee.

GERARD : Ik ben er bang voor dat je niet veel keuze zult hebben, Tonne. (*loopt tot bij venster, kijkt met handen op de rug naar buiten*) Ik zou om te beginnen tegen de baas kunnen vertellen dat je hier heel de tijd met je boekjes bezig bent in plaats van je werk te doen zoals het hoort.

ANTOINE : Ach jong... (*maakt wegwuivend gebaar naar Gerards rug*) Ten eerste blijf ik hier toch al niet, want ik heb andere ambities, en ten tweede wordt de helft van dit circus hier mettertijd mijn eigendom. En dan gooi ik buiten wie IK wil! (*draait Gerard de rug toe, kijkt naar computerscherm*) Waar was ik gebleven...

GERARD : Ik zou ook eens met jouw Denise kunnen gaan praten.

ANTOINE : (*draait zich weer naar Gerard toe*) Met mijn vrouw? Wat probeer je nu weer te zeggen?

GERARD : Wat zou ze vinden van al die affaires waarover je al zo dikwijls bij mij bent komen stoeffen? Ik heb ze allemaal genoteerd, met naam en datum. (*draait zich naar Antoine toe, vist notitieboekje uit jaszak*) Je hebt met een boekhouder te

maken, hé jongen! Vier mei 95: José van de kapper. Drie september 95: Liliane van brand- en stormschade. Augustus 96: Margrietje, die troellala van dat café waar je altijd zit wanneer je aan het overwerken bent. Januari 97...

ANTOINE : 't Is al goed, 't is al goed, ik heb het al begrepen! Gij vuile gangster!

GERARD : (*zelfgenoegzaam*) Goed hé? En ik heb nog een paar andere getuigen ook.

(*gaat op stoel aan ander bureau zitten*)

ANTOINE : Zeg... (*blik naar deur rechts vooraan, verlaagt zijn stem*) Wie is de laatste op die lijst?

GERARD : Nu zit je met de poepers, hé?

ANTOINE : (*zucht*) Jezus, Jezus!...

GERARD : (*gebaart naar computer*) Ik zou er maar gauw aan beginnen.

ANTOINE : (*springt overeind, gaat met handen in zakken door venster staan kijken*) Is het iemand die ik ken?

GERARD : Daar heb je geen zaken mee, dat heb ik je al gezegd.

ANTOINE : Is het een man of een vrouw, en hoe oud? (*draait zich om*) Verdomme, Gerard, je zult toch wel begrijpen dat ik een paar gegevens nodig heb om iets serieus te kunnen verzinnen?

GERARD : Waarom? Mannen en vrouwen gaan toch op dezelfde manier de pijp uit? Of niet soms?

ANTOINE : (*gaat weer zitten, met een vermoeide plof*) Ik zal proberen je een voorbeeldje te geven, want je bent een beetje traag van begrip. Stel: Een vrouw wordt in bad geëlectrocuteerd doordat ze een haardroger in het water laat vallen. Daar is normaal gesproken niets verdachts aan. Maar als dat bij een man gebeurt, dan is dat wèl verdacht. Kun je dat een klein beetje begrijpen met je stoffige boekhouders verstand?

GERARD : Ik doe mijn best.

ANTOINE : Een ander voorbeeld: iemand die al wat ouder is, kun je, ik zeg zo maar wat, om zeep helpen met een hartstilstand zonder dat er een haan naar kraait. Maar met een jonge mens kun je dat niet riskeren. Volg je me zo'n beetje?

GERARD : Als je het maar simpel uitlegt.

ANTOINE : Wel dan?

GERARD : Laten we zeggen... laten we zeggen dat ze ongeveer zo oud is als jij, of een

beetje jonger.

ANTOINE : (*wantrouwig*) Ze? Is het een vrouw?

GERARD : Of hij, ik zeg ook zomaar wat. Of zij en hij, misschien vermoord ik er wel twee.

ANTOINE : (*steekt handen in de lucht, springt op, gaat ijsberen, blijft voor Gerard staan*) Probeer je me soms iets te vertellen?

GERARD : Ik wil alleen maar een goed recept voor een moord, en het liefst iets origineels, da's ook heel belangrijk.

ANTOINE : (*gaat weer zitten*) Nee, daar kan ik niet aan meedoen.

GERARD : Nee, Tonnetje? (*zwaait met notitieboekje*) Ik denk dat Denise je zou castreren met twee bakstenen. En dan is er nog die erfenis van je rijke schoonmama, niet waar?

ANTOINE : Die dragonder? Zij en haar dochter zitten nu al de hele tijd elkaars tanden bij te vijlen! Zou je me dat nu echt aandoen? Je bloedeigen collega?

GERARD : Bloedeigen collega? Alsof jij zoveel respect zou hebben voor mij! (*klopt op notitieboekje, zingt*) Boer Tonne kneep de katjes in het donker...

ANTOINE : Ssst! (*blik naar deur*) Je bent met mijn voeten aan het spelen, hé? Je wilt me alleen maar eens een keer serieus pesten, dat is het, hé?

GERARD : (*onverbiddelijk*) Jij schrijft mij een origineel moordrecept of er staan jou heel vervelende dingen te wachten!

ANTOINE : (*zucht, zakt ineem*) Ik moet erover nadenken.

GERARD : Niet te lang hè, collega? (*voelt aan zijn buik*) Mijn pruimen werken weeral. (*loopt naar deur links vooraan*) En je zegt hier geen woord over tegen mijn vrouw! (*af langs deur links vooraan*)

ANTOINE : (*gaat weer ijsberen*) Hij weet het! Die kloefkapper wéét het!! (*schrikt hevig als deur rechts achter opengaat, grijpt naar zijn hart*) Mensen!

SYBIL : (*op langs deur rechts achter, uitdagend gekleed, zwiert handtas op bureau rechts*) Ik ben met de bus gekomen en Gerard is er nog niet, geloof ik. Dit is hét moment voor een duetje in het rommelhok! (*wil Antoine om de nek vliegen*)

ANTOINE : (*weert Sybil af, paniekerig, snelle blik naar deur links vooraan, gedempte stem, gejaagd*) Niet doen Sybil! Hij weet het!

SYBIL : Wie weet wat en wat weet hij?

ANTOINE : Ssst, stil! Niet zo hard! Die mooie Gerard van jou. Hij zit op de w.c. zijn pruimen te tellen! Hij wil jou kapot maken, of mij, of ons allebei! En ik moet hem er nog bij helpen ook! God, wat een situatie! *(woelt zich met beide handen door het haar)*

SYBIL : Weet hij het van ONS?

ANTOINE : Nee, van Sinterklaas! *(wringt zich in bochten)*

SYBIL : Maar hoe kan dat nu?

ANTOINE : Misschien heeft hij het geroken? En ik wil geen echtscheiding! Mijn huis! Mijn nieuwe auto! Mijn erfenis! *(ploft neer op stoel, armen slap naast zich neerhangend, staart wanhopig naar plafond)* Wat een ramp, wat een nationale ramp!

SYBIL : Als je 't mij vraagt ben jij behoorlijk aan het overdrijven. Heeft hij gezégd dat hij iets weet? *(wil vlakbij Antoine op rand van bureau gaan zitten)*

ANTOINE : *(veert overeind)* Niet zo dichtbij!! Hij gaat iemand vermóorden, heeft hij gezegd!

SYBIL : Onze brave Gerard? Iemand vermoorden? Ga weg! Alhoewel... met een jaloerse vent weet je natuurlijk nooit.

ANTOINE : *(wringt zich weer in bochten)* Jij zit mij ook altijd te bepotelen terwijl hij erbij staat!

SYBIL : Doe nu niet alsof je dat niet graag hebt, hé, m'n klein heet ventje? *(wil zich tegen Antoine aandrukken)*

ANTOINE : *(vluchtend)* Alsjeblief, Sybil!

SYBIL : Ik geloof dat jij écht met de poepers zit?

ANTOINE : Je bent al de tweede die dat zegt vandaag!

SYBIL : Volgens mij zie jij spoken, Tonnetje. Onze Gerard heeft je alleen maar wat willen pesten.

ANTOINE : Alsof hij zo'n plezante zou zijn! En ik wil niet hebben dat je tegen mij Tonnetje zegt op kantoor! *(geluid doorspoelen w.c.)* Daar zullen we hem hebben! Ga zitten, ga zitten, doe alsof je werkt, zoals anders! *(schrikt hevig op als deur rechts achter open gaat)*

LOUIS : *(op langs deur rechts achter, in overall, heeft w.c. ontstopper en gereedschapskist bij zich)* Je moet niet zo schrikken, meneer Cools, ik heb eerst

even door het sleutelgat gekeken. Want je weet maar nooit op die kantoren, hé? Weet u wat de boeren zeggen? Dat er meer gezinnen gemaakt worden in de hooiopper dan in de slaapkamer.

GERARD : *(op langs deur links vooraan)* Ha, de Louis, goed dat je er bent, ik ben daar bijna weggespoeld.

LOUIS : Ja, ik weet ervan, ze hebben me opgebiept. *(sloft richting deur links vooraan)*
De pruimen zijn zuur dit jaar, niet waar meneer De Laet? *(blijft even staan)*
Weet u wat het geheim is van een goede gezondheid, meneer De Laet? Alle dagen een rauwe ajuin eten. Ja, echt waar. Het probleem is alleen maar dat je het zo moeilijk geheim kunt HOUDEN. *(ademt demonstratief uit en wappert met hand voor de mond, af door deur links vooraan)*

SYBIL : *(haar telefoon gaat, neemt op, praat geroutineerd)* Familialen en kleine schadegevallen. Die is hier, ja, hij heeft een beetje last van zijn pruimen. Ik zal het hem zeggen. *(Tegen Gerard)* Ze vragen je op de boekhouding, schat.

GERARD : *(beent naar deur rechts vooraan, tegen Antoine)* Jij en ik praten nog wel verder. *(af)*

ANTOINE : Zie je wel? Zie je wel?

LOUIS : *(onzichtbaar, vanuit toilet)* De thermodynamische wet van Louis de conciërge: hoe hard je er ook mee schudt, de laatste druppels vallen altijd op je benen. *(geklots van ontstopper in w.c.)*

ANTOINE : *(gaat aan bureau zitten)* Een recept voor een perfecte moord, voor de man van mijn... Allez, begin er maar eens aan!

SYBIL : *(geïrriteerd)* Hou toch eens op met die flauwekul, ik begrijp niet dat je daar direct zo ver mee wegloopt.

ANTOINE : *(wanhopig)* Dat komt door die katten!

SYBIL : *(verwonderd)* Welke katten?

LOUIS : *(steekt hoofd door deuropening toilet, steekt belerend vingertje op)* Hoe meer je over een kat rijdt, hoe platter ze wordt. *(af)*

ANTOINE : Heb je daar nog lang werk?

LOUIS : Me niet opjagen hé? Ik trek me hier een ongeluk. Je zou zeggen dat er beton in gegoten is!

SYBIL : *(staat op, loopt tot bij Antoine, streelt hem vluchtig over zijn haar, hij trekt*

haastig weg, blikt benauwd naar deur rechts vooraan) Ik zal straks zelf wel eens een keer met Gerard praten. Je zult zien dat jij je zorgen maakt om niks.

ANTOINE : *(haastig)* Nee, niet doen! Anders weet hij dat ik er met jou over gepraat heb!

(geluid van doorspoelen w.c.)

LOUIS : *(op langs deur links vooraan)* Een beerput heeft veel weg van politiek, de grote stukken drijven altijd boven.

ANTOINE : Is het gelukt, ja? Ben je klaar?

LOUIS : Zeg, meneer Cools, schrijft u nog altijd van die boekjes? *(loopt nieuwsgierig om bureau tot naast Antoine, bukt zich om op computerscherm te kijken)* Hoho, wat is dat allemaal zeg! Hoho! Om dat allemaal te verzinnen moet je toch wel met rare dingen in je hoofd lopen hè, meneer Cools?

SYBIL : Ha, je weet het!

ANTOINE : Je staat hier op onze vloer te lekken!

LOUIS : Wat? O, mijn trekker. Niet zo erg, dat is maar water van de w.c. Ik zal maar eens gaan zien naar dat meisje van de dispatch. Het schijnt dat haar gereedschap gesmeerd moet worden. *(steekt bij wijze van groet ontstopper op en loopt naar deur rechts achter)*

(Gerard op langs deur rechts vooraan)

Ha, meneer De Laet, ik wou dat koppeltje hier net alleen laten.

GERARD : Dat koppeltje?

(Antoine gaat druk in kastlade staan rommelen)

LOUIS : *(vertrouwelijk)* Hebt u al gelezen wat hij weer aan 't het schrijven is? *(zwaait met hand alsof hij vingers gebrand heeft, af langs deur rechts achter)*

SYBIL : Ook geen gewone hè, die Louis?

GERARD : *(uit de hoogte)* Sybil, de post is binnengekomen en Nancy is er niet, ze vragen of jij even wil komen helpen.

SYBIL : Kan Maria dat dan niet doen?

GERARD : Vooruit, Sybilletje, maak dat je weg komt. Denk aan je carrière. WIJ hebben geen erfenis te verwachten.

SYBIL : Jaja, ik zit hier weer in de weg, ik snap het al. *(staat op, naar deur rechts achter)*
En niet te veel ruzie maken jullie, hè! *(af)*

GERARD : *(loopt mee tot aan deur, kijkt Sybil even na, sluit deur achter haar)* Als je zo'n vrouw zou hebben dan zou je niet zo gemakkelijk op een ander gaan hè, Tonnetje?

ANTOINE : *(doet onverschillig)* Boh, ja, ik weet het niet... Ik zal maar eens wat anders gaan doen voor dat Adriaansen hier seffens binnen komt vliegen. *(rommelt wat met stapels dossiers op bureau)*

GERARD : Het nadeel met zo'n vrouw is dan weer dat je ze altijd in de gaten moet houden... *(gaat op stoel van Sybil zitten)* En? Heb je al nagedacht over mijn probleem?

ANTOINE : *(wrijft vermoeid met een hand over voorhoofd)* Gerard, zo marcheert dat niet, ik kan niet zomaar wat uit mijn duim zuigen als ik niet méér weet over het slachtoffer.

GERARD : Flauwe kul! Je bent alleen maar moedwillig. Kun je mij nu niet gewoon vertellen hoe ik op een veilige manier iemand van kant moet maken?

ANTOINE : Maar Gerard, zo stom ben je toch niet hè? Denk je nu echt dat het allemaal zó simpel is?

GERARD : Nee, maar jij bent de specialist. *(trommelt nadenkend met vingernagels op bureau)* Weet je wat ik me afvraag? Als je nu weet dat er een moordenaar op je loert, wat voor een gevoel geeft dat dan? *(rilt demonstratief)* Kun je me dat niet een beetje beschrijven?

ANTOINE : Volgens mij ben jij ziek, ja!

GERARD : Denk je dat? Dan zijn al jouw lezers ziek!

ANTOINE : Mijn lezers gaan niet zelf voor moordenaar spelen!

GERARD : Ben je daar zo zeker van? Wie weet hoeveel hebben er al stommiteiten uitgehaald met de hulp van jouw verhaaltjes!

ANTOINE : Waarom gebruik je dan niet zelf een van mijn oude verhalen? Je zult vast wel iets vinden dat past bij een psychopaat zoals jij.

GERARD : Héla, héla, een beetje dimmen hè! *(maakt dimmend gebaar met hand)* Wat ik

moet hebben is een origineel en exclusief moordrecept en zodanig dat niemand kan uitvogelen dat jij er wat mee te maken hebt. Want als de politie bij jou zou komen, dan zou je ze wel eens naar mij durven sturen hè, Tonnetje? (*pakt naar zijn buik*) M'n pruimen! (*spurt naar toilet, af langs deur links vooraan*)

ANTOINE : (*trekt gezicht naar verdwijnende Gerard, zucht, pakt brief op van bureau, leest hardop*) Sinds mijn echtgenoot overleden is, hebben wij een nieuwe dekstier voor eigen gebruik gekocht. Graag hadden wij van u bekomen dat u mij onmiddellijk zou dekken om mij alzo een volledige genoegdoening te geven. Jezus! (*maakt nijdig prop van brief, smijt hem weg, begraaft gezicht in de handen*) Wat zit ik hier toch te doen?! Waarom loopt die dragonder niet onder een tram? (*gaat achter toetsenbord zitten*) Eén bestseller en ze zien me hier niet meer! (*begint driftig te tikken*)

ADRIAANSEN : (*op langs deur rechts achter, praat bekakt Nederlands, vinnige bewegingen, directeur die het goede voorbeeld wil geven*) Goeie morgen, meneer Cools. Zijn we in vorm vandaag? (*steekt haastig afwerende hand op*) Nee, niet leegmaken dat scherm, ik ben er graag van op de hoogte waar mijn employé's mee bezig zijn. (*komt achter Antoine staan, zet bril op, leest hardop*) De boekhouder werd onder bedreiging verplicht tien kilo zure pruimen op te eten. Daarna bonden ze hem vast op de w.c. Na drie dagen was hij zo dun geworden dat ze hem onder de deur konden schuiven. (*stopt bril in borstzakje van kostuum*) Wel, meneer Cools, wat heeft dit te betekenen?

(*geluid van doorspoelende w.c.*)

ANTOINE : Ik weet het niet, meneer Adriaanssen, dat stond er vanmorgen al, dat zal waarschijnlijk iets van de poetsvrouw geweest zijn.

GERARD : (*op langs deur links vooraan*) Ha! Goeie morgen, meneer Adriaanssen. Ik was even... ik moest... mijn pruimen...

ADRIAANSEN : (*handen op de rug, balancerend op de ballen van zijn voeten*) Pruimen, meneer De Laet? Hoeveel kilo?

GERARD : Pardon?

ADRIAANSEN : Meneer De Laet, het weze u gezegd dat ik dit soort onsmakelijke

grapjes niet wens te tolereren tijdens de kantooruren, is dat duidelijk?

GERARD : Pardon?

LOUIS : *(op langs deur rechts achter, loopt meteen door naar toilet)* Excuseer, ik heb mijn bus met soda laten staan en dat juffouwtje van de dispatch haar afloop zit vol met haar. Ha, meneer De Laet, hoe is het met uw pruimen? *(af langs deur links vooraan, meteen weer op met bus in de hand)* En, hoe was de skivakantie, meneer Adriaansen?

ADRIAANSEN : *(uit de hoogte)* Uitstekend, dank u.

LOUIS : Mag ik u een goeie raad geven voor als u nog eens gaat skiën, meneer Adriaansen? *(steekt belerend vingertje op)* Je mag nooit of nooit gele sneeuw eten! *(loopt grinnikend verder naar deur rechts achter, draait zich om met deurknop in de hand)* En als u zou gaan parachutespringen... *(belerend vingertje)* Als het van de eerste keer niet lukt begin je er nooit meer aan! *(grinnikend af)*

ANTOINE : Da's een goeie! Als het van de eerste keer niet lukt... *(maakt met hand gebaar van iets dat naar beneden valt)* Blaf! *(grinnikt geamuseerd)*

ADRIAANSEN : Te uwer informatie, meneer Cools: ik heb plannen om te gaan parachutespringen!

ANTOINE : *(schokschouderend)* Zoals Louis al zei; het kan maar één keer mislukken.

GUSTA : *(op langs deur rechts achter, duwt karretje voor zich uit)* O, meneer Adriaansen is hier ook. Wilt u uw koffie hier, meneer Adriaansen? *(druk in de weer met kopjes en andere koffiespullen)*

ADRIAANSEN : Nee, dank u, Gusta. Ik geef er de voorkeur aan mijn koffie in mijn eigen kantoor te nuttigen. *(richt zich tot Gerard, waarschuwend)* En over uw pruimen praten we nog wel. In afwachting geef ik u de raad de sanitaire voorzieningen van uw eigen afdeling te bezigen. *(af langs deur rechts achter)*

GUSTA : Heeft hij het weer in zijn voeten?

GERARD : *(tegen Antoine, boos)* Hoe komt het dat die altijd maar opspeelt tegen mij en nooit eens een keer tegen jou? Ja, ik weet het al, stomme vraag natuurlijk. Omdat jouw schoonmoeder de helft van de firma aan haar viool heeft hangen. De erfenis van meneer Antoine! Maar je hebt ze nog niet hè, Tonnetje?

GUSTA : Meneer Tonnetje wil zijn thee met melk zeker? *(schenkt kopje vol)* En u,

meneer De Laet, koffie zwart zoals gewoonlijk?

ANTOINE : Ja, daar wordt hij goed chagrijnig van. En wil je nu eens ophouden met mij Tonnetje te noemen!

GUSTA : Weet er iemand of Sybilletje lang wegblijft, of moet ik nog eens terugkomen?

GERARD : Kom nog maar eens terug, ik heb nog zaken te bespreken met meneer Cools.

GUSTA : Jaja, ik ben al weg. *(rijdt met karretje naar deur rechts achter)* Ze zijn hier weer allemaal even vriendelijk vandaag. Da's omdat ze een uur te weinig geslapen hebben zeker? *(af)*

GERARD : *(gaat op stoel van Sybil zitten, drinkt van koffie)* Wel, Tonnetje, hoe zit het?

ANTOINE : *(onwillig)* Is het nu een hij of een zij?

GERARD : Laat ons al beginnen met een zij, de rest zien we later nog wel.

ANTOINE : Ha, meneer wil er een feuilleton van maken!

GERARD : Wat zou je denken van een vergif dat geen sporen achterlaat...

ANTOINE : Keuze genoeg, als je maar weet hoe je eraan moet komen.

GERARD : Ja, dat zul je me dan ook moeten uitleggen, hoe ik aan al die rommel moet geraken.

ANTOINE : Waarom val jij zelf niet dood?

GERARD : *(langs de neus weg)* Denk om de wraak van de dragonder!

ANTOINE : Jouw mooie vrouwtje zou moeten weten wat voor een gangster jij wel bent!

GERARD : Och, we hebben allemaal wel wat te verstoppen, hè, Tonnetje?

ANTOINE : *(voor zich uit pratend)* Saxitoxine...

GERARD : Is dat een nieuwe plaat van Candy Dulfer?

ANTOINE : Dodelijk vergif is dat, meneer. En je kunt het zelf kweken met een paar mosselen. Eet jouw toekomstige slachtoffer wel eens mosselen?

GERARD : *(peinzend)* Dood met een mosselkop, ik zie het al staan in de gazet. *(grinnikt)* Maar eigenlijk ben ik van gedacht aan 't veranderen. *(legt voeten op bureau, vouwt handen achter hoofd)* Ik heb zitten denken of ik er geen crime de passion van zou maken. En dat gaat niet zo goed met vergif. Dat moet in stijl gebeuren, met een verschrikkelijke uitbarsting van razernij en geweld. Dat heb ik in een van jouw verhalen gelezen. Het bloed en de onderdelen moeten tot tegen het plafond vliegen, anders word je niet vrijgesproken. En er zit al zoveel volk in den bak.

ANTOINE : Jij had toch een hekel aan veel bloed?

GERARD : Hoe dat een mens kan veranderen, hé? (*gaat rechtop zitten*) Zeg... als ik nu een revolver zou willen kopen, zo zonder vergunning, waar zou ik daar dan voor terecht kunnen?

ANTOINE : (*verslikt zich haast in thee*) Nu weer een revolver?!

GERARD : Tonnetje, je valt me tegen! Ik dacht dat jij van een ander kaliber was. Hoe nerveus doe je nu toch?

ANTOINE : Ik heb nog niets gegeten vandaag, ik voel me een beetje flauw.

GERARD : Dat stuk pretentie dat jij thuis hebt zitten is ook niet veel waard, hè? Wel, hoe zit het?

ANTOINE : Hoe zit wat?

GERARD : Awel, met die revolver?

ANTOINE : Eu... (*moet even hoesten*) Da's heel gevaarlijk. Als je het daarmee zou doen, dan moet je kunnen bewijzen dat je dat ding al heel lang in huis hebt, anders wordt het al direct voorbedachte rade.

GERARD : Heel goed Tonnetje, heel goed! Zie je wel dat je het kunt als je maar wil?

ANTOINE : En WANNEER had meneer het dan wel willen doen?

GERARD : Wàt doen? O, die moord? Daar staat eigenlijk nog geen datum op, maar toch liefst zo gauw mogelijk, nog voor de vakantie. Zo gauw ik er helemaal voor in de stemming ben, zullen we maar zeggen.

ANTOINE : (*zet met klap zijn kopje neer, springt overeind, gaat driftig ijsberen*) Dat zit daar op z'n gemak over moord en doodslag bezig, alsof het allemaal niets is!

GERARD : Ach Tonnetje, er zijn bijna zes miljard mensen op de wereld, dan zal het op eentje toch niet aankomen zeker? Of zelfs niet op twee?

ANTOINE : Dat hangt ervan af wie die twee zijn!

GERARD : Dat is egoïstisch, hé Tonnetje?

ANTOINE : En noem me geen Tonnetje! (*ploft neer op stoel*) Je hebt me nog altijd niet verteld WAAROM je iemand wil vermoorden.

GERARD : O ja, het motief. Het lijk, het wapen, het motief. Is er nog iets belangrijks, de gelegenheid misschien?

ANTOINE : Je wilt het me dus echt niet vertellen?

GERARD : Het motief... (*doet alsof hij diep nadenkt*) Laat ons zeggen: (*articuleert*